

РЕШЕНИЕ

№ 1154

гр. София, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Цветелина Георгиева

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **10994** по описа за **2023** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на заместник-кмета на Столична община (СО) срещу съдебно решение № 3360 от 13.07.2023 г. по н.а.х.д. № 11243/2022 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 16-ти състав, с което е отменено наказателно постановление (НО) № СОА22-РД11-508/26.05.2022 г., издадено от заместник-кмета на СО, направление „Транспорт и градска мобилност“, с което на И. И. Л. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20.00 лева на основание чл. 183, ал. 2, т. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) за нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП.

В касационната жалба се навеждат съображения за неправилност на оспорения съдебен акт поради нарушение на материалния закон. Поддържа се, че всички обективни признаци на нарушението, посочени в чл. 6, т. 1 ЗДвП, са описани ясно и разбираемо за нарушителя в съставения АУАН и издаденото НП. Актосъставителят е посочил, че паркирането е извършено в зоната на действие на пътен знак В28 и табела Т17 /стоянка на такси/, а като водач на МПС нарушителят е длъжен да познава пътните знаци и да спазва въведените с тях ограничения, което негово задължение произтича от закона. В тази връзка се оспорва извода на решаващия съд, че непосочването на словесното значение на пътен знак, особено от категорията на

забранителните, към които всеки водач следва да проявява повишено внимание, представлява нарушение на правото му на защита. Посоченият от районния съд пропуск в съставения АУАН и издаденото НП е несъществен и не води до отмяна на НП. Моли се за отмяна на оспорения съдебен акт и потвърждаване на НП. Претендира разноски.

Ответникът по касационната жалба – И. И. Л., чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба и моли решението да се остави в сила.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Касационният контрол за правилност на решението, осъществяван от административния съд, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Съгласно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Районният съд е приел за установено, че на 05.04.2022 г. около 17:00 часа в [населено място], [улица]след [улица]към [улица]е паркиран лек автомобил „Мазда 6“ с рег. [рег.номер на МПС] в зоната на действие на пътен знак В28 и табела Т17 /ТАКСИ ТАХИ/. На място на жалбоподателя И. Л. е съставен АУАН за нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП, при съставяне и връчване на който лицето е направило възражения, че не е извършител на деянието, а паркирането е осъществено от негов служител. Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП, с което на настоящия ответник по касация, на основание чл. 183, ал. 2, т. 1 ЗДвП, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20.00 лева.

За да отмени НП, СРС е приел, че при издаване на НП е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила – административното нарушение не е описано достатъчно ясно, за да се предостави възможност за ефективна защита. Недостатъкът в описанието на нарушението се изразява в непосочване значението на пътния знак, в чиято зона на действие е паркиран автомобилът – В28 „забранено паркирането“, съгласно чл. 47, ал. 3 ППЗДвП. Изписването единствено на пълна цифрова квалификация на нарушението, без да е посочено словесно естеството на нарушеното правило, затруднява защитата и представлява неизпълнение на изискванията, касаещи минималното съдържание на АУАН и НП съгласно чл. 47, ал. 1, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН.

Пред настоящата инстанция не са представени нови писмени доказателства.

Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, но неправилно.

За да се даде отговор на поставените от касатора въпроси за правилното приложение

на материалния закон с отмяната на НП като постановено в нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, следва да се установи съдържанието на административнонаказателната разпоредба и на посочената като нарушена норма на чл. 6, ал. 1 ЗДвП. Съгласно чл. 183, ал. 2, т. 1 ЗДвП с глоба в размер на 20 лв. се наказва водач, който неправилно престоява или е паркирал неправилно. Словното правно обвинение за несъобразяване на поведението с пътен знак В28, указващ забрана за паркиране, не внася противоречие в обвинението, тъй като ответникът по касация категорично е обвинен в неспазване на правилата за поведение, указани от пътен знак В28. Пътните знаци от група В въвеждат забрани, съгласно Наредба № 18/23.07.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци – чл. 2, ал. 2, т. 2, б. „б“, а приложението към тази разпоредба сочи, че пътен знак В28 въвежда забрана за паркиране. В случая е посочено, че паркирането е в зоната на действие на пътен знак В28, който забранява паркирането, и табела Т17 /стоянка на такси/. Водачът на превозното средство е длъжен да знае съдържанието на правилото, указано с пътният знак В28. По отношение на възражението, че наказаното лице не е извършило действието, забранено от пътният знак и така е нарушило изискването на чл. 6, т. 1 ЗДвП, следва да бъде отбелязано, че наказаното лице не е посочило друго лице, индивидуализирано с необходимите за това лични данни, на което е предоставило ползването на автомобила, нито е представило доказателства в тази насока. Санкционираното лице не е ангажирало доказателства, разколебавачи авторството на деянието и подкрепящи твърдението, че не е извършил нарушението. Пред СРС на жалбоподателя му е осигурена възможност за защита. В тази връзка е уместно да се отбележи, че в хода на цялото производство - и пред административния орган, и пред СРС, и пред настоящата инстанция жалбоподателят не е ангажирал доказателства за установяване на нещо различно от установеното със събраните по делото гласни и писмени доказателства. Отправеното фактическо обвинение е пълно доколкото съгласно цитираните разпоредби се установява, че изпълнителното деяние е еднократно и се състои в паркиране на място, за което действа пътен знак В28 – забранено е паркирането и табела Т17 /стоянка на такси/. Обстоятелствата по извършване на нарушението като дата и час са посочени, посочен е видът и регистрационният номер на автомобила, собствеността върху него, субектът на нарушението, а именно лицето, паркирало автомобила, като в хода на производството не е установено друго лице, което да е имало качеството на водач. Съставомерните факти са два – паркиране, което е активно физическо действие на водача и мястото, на което е забранено неговото извършване. След като в обстоятелствената част е указано мястото на паркиране и пътният знак, който въвежда забраната за извършване на това действие, както и датата, часа, индивидуализирано е и превозното средство, то се налага извод, че всички реквизити на обвинението по чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН са налични и правото на защита е гарантирано. Така направеното описание на установеното нарушение съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при което тези елементи са осъществени. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено.

С оглед гореизложеното, като е отменил НП въз основа на решаващия извод за

нарушаване изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, които не се установяват от съдържанието на НП, СРС е постановил решението си в нарушение на материалния закон. Поради несъвпадане на крайните изводи на настоящата съдебна инстанция с тези на СРС, обжалваното съдебно решение следва да се отмени и вместо него да се потвърди процесното НП.

Относно разноските: При този изход на спора и като взе предвид направеното от касатора искане за присъждане на разноски, на същия се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 лв. за всяка инстанция /общо 160 лв/, определен съгласно чл.63д ал. 4 от ЗАНН вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ съдебно решение № 3360 от 13.07.2023 г. по н.а.х.д. № 11243/2022 г. по описа на СРС, НО, 16-ти състав и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА НП № СОА22-РД11-508/26.05.2022 г., издадено от заместник-кмета на СО, направление „Транспорт и градска мобилност“, с което на И. И. Л. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20.00 лева на основание чл. 183, ал. 2, т. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) за нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП.

ОСЪЖДА И. И. Л., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична община сумата от 160 (сто и шестдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: